

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jacek Szerer

Protokolant : Magdalena Paruch

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2015 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. K.**

przeciwko **Powszechnemu Zakładowi (...)** z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Powszechnego Zakładu (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki M. K. kwotę 70.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 20 listopada 2012 roku do dnia zapłaty.

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 8.639,22 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje pozwanemu, aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa kwotę 240,44 zł tytułem wydatków.

UZASADNIENIE

Powódka M. K. domagała się od strony pozwanej Powszechnego Zakładu (...) z siedzibą w W. zapłaty na swoją rzecz kwoty 80.352,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 20 listopada 2012 roku do dnia zapłaty, w tym: 70.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz 10.352,00 zł tytułem zwrotu kosztów opieki. Nadto powódka wniosła o zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także kosztów opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 19 kwietnia 2008 roku uczestniczyła w wypadku komunikacyjnym, w wyniku którego doznała licznych obrażeń ciała w postaci: krwawienia podpajęcznego, urazu wielonarządowego, zespołu (...), pogłębienia lordozy szyjnej, stłuczenia serca oraz płuc, ostrej niewydolności oddechowej z odłą opłucną po stronie prawej, wystąpienia zapalenia płuc i opłucnej, a także pojawienia się płynu w jamie opłucnej oraz śladowej ilości krwi w lewej półkuli mózgowej, urazu wątroby. Ponadto, powódka doznała urazu klatki piersiowej ze złamaniem żeber (od III do VIII po stronie prawej i od I do III po lewej), złamania górnej części trzonu łopatki lewej, złamania lewego wyrostka poprzecznego kręgu (...), a także aksonalnych uszkodzeń włókien ruchowych nerwu pośrodkowego lewego i nerwu łokciowego lewego również z uszkodzeniem włókien czuciowych tego nerwu. Podnosiła, iż z uwagi na doznane urazy była hospitalizowana w okresie od 19 kwietnia 2008 r. do 23 maja 2008 r; a także wielokrotnie w późniejszym okresie. Naprowadzała, iż kontynuowała leczenie w wielu poradniach specjalistycznych, w szczególności ortopedycznej, kardiologicznej, psychologicznej oraz poddała się długotrwałej rehabilitacji. Jej zdaniem przed wypadkiem była szczęśliwą, zaradną i energiczną kobietą, zaś po wypadku jej życie uległo wielu negatywnym zmianom związanym z towarzyszącymi do chwili obecnej dolegliwościami bólowymi, brakiem sprawności kończyny górnej oraz utrzymującymi się problemami z oddychaniem. Podkreślała, że sytuacja w której się znalazła po wypadku, zmusiła ją do zamknięcia salonu fryzjerskiego, w którym wcześniej pracowała. Nadto-

w jej opinii- następstwem niniejszego wypadku było także pogorszenie jej zdrowia psychicznego, pojawienie się stanów lękowych oraz problemów ze snem, a jej cierpienie potęguje fakt, że w wypadku zginął małżonek powódki.

Roszczenie o zapłatę kosztów opieki powódka uzasadniała tym, że ze względu odniesione obrażenia wymagała ona opieki osób trzecich przez długi okres. Z kolei określając początkowy termin biegu odsetek, powódka powołała się na art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 nr 124 poz. 1152), w myśl którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W związku z czym powódka wniosła o zasądzenie odsetek od dnia następującego po dniu wydania decyzji odmawiającej wypłaty zadośćuczynienia w żądanej wysokości oraz wypłaty kwoty tytułem zwrotu kosztów opieki we wnioskowanej przez poszkodowaną wysokości.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3.600,00 zł, a także kosztów opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

Strona pozwana przyjęła co do zasady odpowiedzialność za skutki wypadku wskazując jednocześnie, że w jej ocenie przyznane i wypłacone powódce w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienie w wysokości 100.000,00 zł jest odpowiednie w świetle art. 445 k.c., a żądanie dalszego w kwocie 70.000 zł ponad już wypłacone nie zasługuje na uwzględnienie. Pozwany nie zgadzał się również z twierdzeniem powódki jakoby wypadek spowodował u niej zespół (...), pogłębienie lordozy szyjnej oraz rozedmy płuc. Pozwany stał na stanowisku, że schorzenia te mają charakter przewlekły bez związku z wypadkiem. Również kolejne pobyty w placówkach szpitalnych oraz rehabilitacyjnych zdaniem pozwanego nie obejmowały leczenia skutków wypadku komunikacyjnego.

W kwestii dolegliwości bólowych pozwany podniósł, że źródłem ich są choroby samoistne wykazane w badaniu MG powódki wykonanym 11 czerwca 2008 r., tj: lordoza szyjna, zmiany zwyrodnieniowe, w tym z cechami stenozy i zmianami degeneracyjnymi krążków. Zarzucał również, iż w dokumentacji lekarskiej brak także dowodu na to, aby doszło do pourazowego uszkodzenia wątroby. Nadto strona pozwana zarzuciła, że powódka gołosłownie uzasadnia żądanie zwrotu kosztów opieki nad nią w kwocie 10.352,00 zł. Nie przemawia za tym również treść orzeczenia z dnia 14 stycznia 2009 r. o niepełnosprawności w stopniu lekkim i o charakterze okresowym. Niezależnie od powyższego zdaniem pozwanego, nie zasługuje na uwzględnienie żądanie zwrotu kosztów opieki za okres pobytu powódki w placówkach szpitalnych, w których miała zapewnioną nieodpłatną opiekę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 kwietnia 2008 r. doszło do wypadku komunikacyjnego na drodze numer (...) w gminie S.; sprawca szkody kierujący pojazdem marki D. (...) wbrew zakazowi wyprzedzał kolumnę pojazdów, czym zmusił jadącego z naprzeciwka kierowcę pojazdu marki R. (...), którego pasażerką była powódka do gwałtownego hamowania i zjechania na przeciwny pas ruchu, w wyniku czego pojazd ten stracił panowanie nad pojazdem i zderzył się z samochodem ciężarowym marki M.. Sprawca wypadku- J. K., który w dacie wypadku był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, został uznany winnym przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. i za to prawomocnym wyrokiem z dnia 23 stycznia 2012 r. został skazany na karę jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Bezsporne.

Pierwszej pomocy powódce udzielono na Oddziale Anestezjologii i Intensywnej Terapii (...) Szpitala (...) we W., gdzie trafiła w ciężkim stanie nieprzytomna. Na podstawie przeprowadzonych badań zdiagnozowano uraz wielonarządowy w postaci urazu głowy z krwawieniem podpajęczym, stłuczenie płuc, ostrą niewydolność oddechową z odmą opłucnową po stronie prawej, uraz wątroby. Ponadto, powódka doznała urazu klatki piersiowej ze złamaniem żeber (od III do VIII po stronie prawej i od I do III po lewej), złamania górnej części trzonu łopatki lewej, złamania

lewego wyrostka poprzecznego kręgu (...). Zastosowano leczenie zachowawcze. Poszkodowana przebywała w szpitalu od 19 kwietnia 2008 r. do 6 maja 2008 r.

Dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 6 maja 2008 r.

Od 6 maja 2008 r. do 23 maja 2008 r. powódka hospitalizowana była na Oddziale Chorób Wewnętrznych Szpitala (...) we W. z rozpoznaniem zapalenia płuc i opłucnej po stronie prawej, płynu w prawej jamie opłucnej. Wypisana w stanie optymalnej poprawy z zaleceniami dalszego leczenia ambulatoryjnego i kontroli w poradni neurologicznej, ortopedycznej, okulistycznej i psychologicznej.

Dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 23 maja 2008 r.

Na podstawie badania MR odcinka szyjnego kręgosłupa przeprowadzonego dnia 11 czerwca 2008 r. stwierdzono pogłębienie lordozy, zmiany zwyrodnieniowe z osteofitozą, dyskopatię wielopoziomową od C2-C3 do C6- C7 z uciskiem worka oponowego i zwężeniem otworów m/k. Badanie (...) z dnia 3 grudnia 2008 r. wykazało u poszkodowanej ciężkie aksonalne uszkodzenie włókien ruchowych nerwu pośrodkowego lewego i nerwu łokciowego lewego również z uszkodzeniem włókien czuciowych tego nerwu oraz nieznaczne obniżenie amplitudy odpowiedzi ruchowej z nerwu promieniowego lewego.

Dowód: badanie MR z dnia 11 czerwca 2008 r. k. 32.

badanie neurologiczne (...) z dnia 3 grudnia 2008 r.

Od 19 stycznia 2009 r. do 26 stycznia 2009 r. następnie od 16 listopada 2009 r. do 23 listopada 2009 r., kolejno od 24 stycznia 2011 r. do 31 stycznia 2011 r. powódkę hospitalizowano na Oddziale Pulmonologicznym (...) Centrum (...) we W. ze względu na dolegliwości pulmonologiczne (uczucie ucisku w klatce piersiowej, duszność wysiłkowa, napadowy kaszel) z rozpoznaniem przewlekłego nieżyty oskrzeli, rozedmy płuc. W międzyczasie była ona leczona także sanatoryjnie w szpitalu uzdrowiskowym w S. w terminie od 13 lutego 2009 r. do 5 marca 2009 r. z powodu przewlekłego nieżyty oskrzeli, zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa oraz od 4 października 2010 r. do 25 października 2010 r. z powodu przewlekłego zapalenia oskrzeli.

Dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego z 26 stycznia 2009 r.

karta informacyjna leczenia szpitalnego z 23 listopada 2009 r.

karta informacyjna leczenia szpitalnego- dokument bez daty

karty informacyjna pobytu w S. z dnia 5 marca 2009r, 25 października 2010 r.

Z powodu swoich dolegliwości powódka pozostawała pod stałą kontrolą lekarską ortopedy, neurologa, kardiologa. W październiku 2008 oraz we wrześniu 2011 r. podejmowała rehabilitację w Centrum Pulmonologii i Alergologii w K., z rozpoznaniem zespołu bólowego kręgosłupa po urazie wielonarządowym. Powódce udzielono również pomocy psychologicznej w lipcu 2008 r. W wywiadzie psychologicznym stwierdzono zaburzenia lękowe oraz zaburzenia stresu pourazowego.

Dowód: karta informacyjna powoda z poradni ortopedycznej

historia choroby powoda z poradni neurologicznej

historia leczenia kardiologicznego

historia leczenia psychologicznego z dnia 9 lipca 2008 r. k. 36

karty informacyjne z Centrum Pulmonologii i Alergologii w K. z października 2008 r. oraz z września 2011 r.

W dniu 14 stycznia 2009 r. (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności zaliczył powódkę do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim ze wskazaniem wykonywania pracy lekkiej niewymagającej sprawności obu rąk. Orzeczenie obowiązywało do 31 grudnia 2012 r. Dnia 5 marca 2012 r. wydano kolejne orzeczenie o niepełnosprawności w stopniu lekkim z datą obowiązywania do 31 marca 2015 r. bez określonych wskazań.

Dowód: orzeczenie o niepełnosprawności z dnia 14 stycznia 2009 r. k.28

orzeczenie o niepełnosprawności z dnia 5 marca 2012 r. k. 27

Pismem z dnia 26 września 2009 r. powódka zgłosiła ubezpieczycielowi zaistniałą szkodę, precyzując roszczenie w zakresie zadośćuczynienia na kwotę 200.000,00 zł, a ponadto żądając 10.800,00 zł z tytułu zwrotów kosztów opieki.

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 100.000,00 zł oraz 448,00 zł odszkodowania tytułem zwrotu kosztów opieki.

Dowód: pismo pełnomocnika powódki z dnia 26 września 2009 r. k. 172-174.

pismo pozwanego z dnia 19 listopada 2012 r. k.112

Na zlecenie pozwanego powódkę poddano badaniom przez lekarzy okulistę, neurologa oraz chirurga, którzy stwierdzili u powódki łącznie 50,5 % trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: opinia lekarzy sporządzona na zlecenie pozwanego k. 108-109

Aktualnie uszczerbek na zdrowiu powódki wynosi 41% z zastrzeżeniem, że dotyczy on wyłącznie skutków pourazowych. Wypadek, w którym powódka uczestniczyła 19 kwietnia 2008 r. skutkuje do tej pory bólami i zawrotami głowy, bólami kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej. Na skutek wypadku komunikacyjnego powódka nadal odczuwa dolegliwości bólowe klatki piersiowej oraz kręgosłupa piersiowego, jak również parestezje kończyny górnej lewej. Poprawę stanu zdrowia po upływie 6 lat od wypadku powódki pomimo przebytego leczenia szpitalnego, sanatoryjnego oraz rehabilitacji biegli określili jako mierny. Zmiany mają charakter trwałe i nie rokują powrotu do pełnego zdrowia.

Dowód: opinia oraz opinia uzupełniająca biegłych lekarzy sądowych dr n. med. neurochirurga H. A. oraz dr n. med. chirurga- ortopedy M. J. z dnia 14 stycznia 2014 r. i z dnia 17 kwietnia 2014 r. k.179-182; 216-217

W związku z przebyłym urazem klatki piersiowej, stwierdza się u powódki procentowy uszczerbek na zdrowiu na poziomie 20%. Doznane obrażenia miały wpływ na funkcjonowanie organizmu- wywołały one dolegliwości bólowe i zmniejszyły znacznie wydolność układu oddechowego. Przebyty uraz klatki piersiowej nie skutkuje w chwili obecnej ani na przyszłość zaburzeniami wydolności płuc ani nowymi schorzeniami. W badaniu nie potwierdzono zgłaszanego przez powódkę uczucia duszności. Dolegliwości bólowe w obrębie klatki piersiowej, na które skarży się powódka, mogą pojawiać się w dalszym ciągu. Ich przyczyną jest złamanie trzonu kręgosłupa (...) oraz trzonu łopatki. Powódka cierpi na przewlekłe zapalenie oskrzeli oraz rozedmę płuc. Schorzenia te nie pozostają w związku z wypadkiem komunikacyjnym, lecz ich przyczyny należy upatrywać w czynnikach genetycznych, przebytych infekcjach oraz w paleniu tytoniu. Niewielkich rozmiarów blizna w powłokach klatki piersiowej nie ogranicza ruchomości klatki piersiowej i nie wpływa na wydolność układu oddechowego.

Dowód: opinia lekarza biegłego specjalisty chorób płuc A. S. k. 256-258

Długotrwały uszczerbek na zdrowiu psychicznym powódki wynosił 10 %. U powódki na skutek zdarzenia z dnia 19 kwietnia 2008 r. wystąpiły zaburzenia adaptacyjne. Wypadek, w którym uczestniczyła powódka diametralnie odmienił jej życie. Nie pamięta jego przebiegu, a świadomość odzyskała po wielu dniach. Od tego czasu jej osobowość przejawiała cechy depresji, dystymii, tj: obniżenie nastroju, odczucie cierpienia, bezsenność, bezradność, płaczliwość, męczliwość, trudności w koncentracji, nie radzenie sobie z czynnościami codziennego życia, pesymizm

wobec przyszłości i rozpamiętywanie przeszłości. W chwili obecnej nie stwierdza się u powódki objawów zaburzeń adaptacyjnych; znajduje się ona w żalobie zintegrowanej niezakłócającej jej obecnego funkcjonowania psychospołecznego. Rokowania przedstawiają się pozytywne.

Dowód: opinia lekarza biegłego psychiatry A. H. k. 280-288

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającej części podlegało uwzględnieniu.

Podstawę prawną dla zgłoszonego roszczenia o zadośćuczynienie stanowi art. 445 § 1 k.c. w zw. z 415 k.c. określający odpowiedzialność sprawcy za szkodę wyrządzoną zawinionym działaniem. Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. (tj. uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia) sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Poszkodowany swoje roszczenie skierować może bezpośrednio do ubezpieczyciela (z pominięciem sprawcy szkody), bowiem w myśl art. 19 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych jest on uprawniony do dochodzenia roszczenia bezpośrednio od zakładów ubezpieczeń, bez potrzeby uprzedniego pozywania osoby odpowiedzialnej cywilnie. Zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wyznacza zakres odpowiedzialności ubezpieczonego sprawcy, którym jest posiadacz lub kierujący pojazdem. Wynika z tego, że z ubezpieczenia posiadaczy pojazdów zadośćuczynienie jest wypłacane, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem jest odpowiedzialny na gruncie odpowiedzialności cywilnej (art. 34 ustawy ubezpieczeniowej).

W przedstawionym stanie faktycznym powódka domagała się od ubezpieczyciela zapłaty zadośćuczynienie na kwotę 70.000,00 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od 20 listopada 2012 r. Dla rozstrzygnięcia o zasadności przedmiotowego żądania powódki Sąd dokonał wszechstronnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a przede wszystkim dokumentacji zgromadzonej przez strony w postępowaniu likwidacyjnym szkody, a także dokumentacji medycznej powódki (kart informacyjnych z leczenia szpitalnego, zaświadczeń, dokumentów wskazujących na przebyte badania, rehabilitacje). W toku procesu przedmiotowa dokumentacja nie była kwestionowana przez strony, co uzasadniało uznać ją za wiarygodną. Ich uzupełnienie stanowiły dowód z zeznań świadka G. K. oraz z przesłuchania powódki. Przy czym zaznaczyć należy, że same twierdzenia powódki i świadka nie były wystarczające do przyjęcia danej okoliczności za udowodnioną.

Ponadto, zasadnicze znaczenie dla oceny całego zgromadzonego materiału dowodowego miały opinie sporządzone przez posiadających wiedzę specjalną biegłych sądowych z zakresu ortopedii, neurochirurgii, pulmonologii oraz psychiatrii. Ostatecznie w ocenie Sądu po sporządzonych opiniach uzupełniających z dziedziny ortopedii oraz neurochirurgii, opinie te jawiły się jako spójne, rzetelne i wyczerpujące, co przemawiało za tym, aby przyznać im istotną rangę dla rozstrzygnięcia. W związku z tym Sąd wnioski biegłych przyjął za swoje, za czym przemawiał fakt, że opinie z zawartymi w nich wnioskami zostały wydane przez osoby posiadające fachową wiedzę i na podstawie obiektywnych wyników badań powódki.

Zgodnie z ukształtowanym poglądem doznana krzywda polegająca na cierpieniach fizycznych oraz psychicznych może być łagodzona przez dostarczenie poszkodowanemu odpowiedniej sumy pieniędzy tytułem zadośćuczynienia stosownie do art. 445- 448 k.c. Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy, należy mieć na uwadze, że powódka na skutek wypadku doznała bardzo poważnych, wielonarządowych obrażeń, w następstwie czego bezpośrednio po wypadku była hospitalizowana przez okres 34 dni, a także w kolejnych miesiącach poddawana była leczeniu. Doświadczenie życiowe nakazuje przyjąć, że w takich przypadkach przypadłościom fizycznym towarzyszy dodatkowo ogólnie pojęte cierpienie psychiczne potęgowane w tym przypadku również przez śmierć małżonka powódki, który to zgonu nastąpił wskutek obrażeń doznanych w wypadku.

Sąd oceniając zasadność roszczenia wziął pod uwagę, wiek powódki w momencie wypadku, stan zdrowia przed nieszczęśliwym zdarzeniem, jej tryb życia, a także aktywność w stosunku do stanu, w którym pozostaje po wypadku oraz widoki na przyszłość. Sąd ustalił, że w dniu zdarzenia powódka miała 58 lat. Ponadto, jej stan zdrowia przed

wypadkiem należało określić jako ogólnie dobry. Powódka przebywała od 56 roku życia na wczesnej emeryturze. Pozostawała jednak aktywna zawodowo prowadząc dodatkowo własną działalność gospodarczą w postaci zakładu fryzjerskiego, z której po wypadku musiała zrezygnować, z uwagi na stan zdrowia będący konsekwencją doznanych w wypadku obrażeń. Jak wynika z relacji świadka G. K. przed wypadkiem powódka była otwartą, pogodną, pełną życia kobietą. Niewątpliwie jest, że zmiany które zaszły w jej życiu na skutek wypadku były zdecydowanie negatywne, o czym świadczyć mogą zaburzenia adaptacyjne pojawiające się bezpośrednio po wypadku. Doznany uraz psychiczny skutkowałam długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu ocenionym na poziomie 10 %. W chwili obecnej rokowania dotyczące sfery psychicznej są pozytywne, a stan żałoby zintegrowanej, w którym znajduje się powódka nie wpływa na funkcjonowanie psychospołeczne powódki.

Jako najpoważniejsze obrażenia Sąd uznał te z zakresu neurochirurgii oraz ortopedii. W związku z powyższym, Sąd oparł rozstrzygnięcie w tej kwestii na opinii neurochirurga oraz ortopedy, którzy stwierdzili w związku z urazami doznanymi na skutek wypadku 41% uszczerbku na zdrowiu. Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia uwzględnił twierdzenia świadka jak i powódki świadczące o odczuwanych do tej pory dolegliwościach bólowych, które potwierdzone zostały również w opinii biegłego opartej na obiektywnych badaniach powódki. Z dużą dozą pewności przyjęto, że odczuwane bóle i zawroty głowy, bóle kręgosłupa szyjnego jak również jego ograniczenia w ruchomości biernej i czynnej są następstwem wypadku. Ponadto, na skutek wypadku komunikacyjnego powódka nadal odczuwa dolegliwości bólowe klatki piersiowej oraz kręgosłupa piersiowego, a także parestezje kończyny górnej lewej. Dodać przy tym należy, że obecnie odczuwany ból w obrębie klatki piersiowej jest związany bezpośrednio z uczestnictwem w rzeczonym wypadku i jest wynikiem złamania trzonu kręgosłupa (...) oraz trzonu łopatki. Tym samym możliwość całkowitego wyeliminowania bólu ze względu na jego źródło jest mało prawdopodobne.

Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że od wypadku minęło ponad 6 lat. Powódka w tym czasie koncentrowała swoją aktywność życiową przede wszystkim na staraniach powrotu do stanu zdrowia przed wypadkiem. Jednakże pomimo przebytego leczenia szpitalnego, sanatoryjnego oraz rehabilitacji stan zdrowia uległ jedynie miernej poprawie. Co więcej, opisane zmiany mają charakter trwałe i nie rokują powrotu do pełnego zdrowia. Brak możliwości całkowitego wyleczenia dolegliwości bólowych jest zatem istotną okolicznością rzutującą na rozmiar doznanej krzywdy.

Sąd wziął pod uwagę, że powódka doznała również uszczerbku w zakresie pulmonologicznym. Stanowisko Sądu w tym zakresie oparte zostało na opinii lekarza pulmonologa zaakceptowanej zresztą przez powódkę i stronę pozwaną, którzy nie zgłaszali zastrzeżeń do przedmiotowej opinii. Jednakże oprócz wspomnianych wcześniej dolegliwości bólowych w obrębie klatki piersiowej, opinia biegłego nie potwierdziła zgłaszanych przez powódkę duszności. Biegły wykluczył też związek pomiędzy obrażeniami doznanymi na skutek wypadku a stwierdzoną u powódki rozedmą płuc oraz przewlekłym zapaleniem oskrzeli. Mimo tego niewątpliwie należy uznać, że przebyty uraz klatki piersiowej miał wpływ na funkcjonowanie organizmu, zmniejszając wydolność płuc, wobec czego ustalono procentowy uszczerbek na zdrowiu na poziomie 20%.

Sąd w swojej ocenie uwzględnił zatem utrzymujące się do tej pory ograniczenia oraz utrudnienia w normalnym codziennym funkcjonowaniu powódki przyjmując jednak, że powódka ma orzeczoną z powodu upośledzenia narządu ruchu i schorzeń neurologicznych niepełnosprawność czasową w stopniu lekkim. Na podkreślenie zasługuje także fakt, iż lekarz orzecznik wydając przedmiotowe orzeczenie nie stwierdził konieczności sprawowania nad powódką długotrwałej czy też stałej opieki lub udzielania pomocy przez inne osoby.

Tylko na marginesie należy wskazać, iż ze względu na upływ ponad 6 lat od wypadku, który był źródłem szkody, całość negatywnych konsekwencji tego zdarzenia została już ujawniona. Zatem bez wątplenia wykluczyć trzeba wystąpienie dalszych skutków wypadku w przyszłości.

Decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia Sądu rzutujące na rozmiar krzywdy miały takie okoliczności jak rodzaj uszkodzeń ciała powódki, relatywnie duży uszczerbek na zdrowiu, czas trwania cierpień fizycznych oraz psychicznych, w tym też pobyt w szpitalu, a także aktualny stan psychiczny. Sąd miał na względzie ponadto, że u powódki nadal

utrzymują się następstwa wypadku w szczególności w postaci dolegliwości bólowych, zawrotów głowy, parestezji kończyny górnej lewej, jak również to, że będą one również odczuwalne w przyszłości.

Odnosząc się do wysokości zadośćuczynienia, należy zauważyć, że funkcją podstawową zadośćuczynienia pieniężnego jest kompensacja niewymiernej z natury szkody niemajątkowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2005 roku o sygn. akt IV CSK 80/05, OSNC 2006 nr 10, poz. 175, str. 100). Kwota zasądzona z tego tytułu powinna mieć odczuwalną wartość tak, aby w ten sposób przynajmniej częściowo przywrócona została równowaga zachwiana na skutek popełnienia czynu niedozwolonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 grudnia 2014 r., o sygn. akt III Apa 21/10, POSAG 2011/151). Zadośćuczynienie powinno zatem uwzględniać doznaną krzywdę oraz cierpienie, ale także ograniczenia związane z przebyłym urazem, które powodka pokonywała i pokonuje do dnia dzisiejszego. Zadośćuczynienie w końcu powinno przynieść poszkodowanej poczucie rekompensaty krzywdy oraz łagodzić odczucie niesprawiedliwości życiowej.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia, ponad wszelką wątpliwość należy uznać, że ocena kryteriów decydujących o wysokości zadośćuczynienia zależy od okoliczności konkretnej sprawy. Dlatego konfrontacja danego przypadku z innymi może dać jedynie orientacyjne wskazówki, co do poziomu odpowiedniego zadośćuczynienia. W każdej sprawie bowiem występują właściwe tylko dla niej, okoliczności faktyczne. Natężenie doznanych krzywd zależy od indywidualnych cech poszkodowanego. Dlatego okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia, podobnie jak kryteria ich oceny, powinny być rozważane indywidualnie wobec konkretnej osoby pokrzywdzonego, bez względu na wysokość zadośćuczynienia zasądzanego w innej sprawie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2008 roku, o sygn. akt II CSK 78/08, L.). Nadto, Sąd podejmując decyzję co do wysokości zadośćuczynienia kierował się tym, aby przyznana kwota była odczuwalna dla powodki, odpowiadająca aktualnym warunkom, przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa i nie miała symbolicznego wymiaru, przy czym nie była zbyt wygórowana. Odpowiednia suma zadośćuczynienia musi zatem wynikać z rozmiaru doznanej krzywdy, głównie stopnia cierpienia fizycznych i psychicznych, a także ich dolegliwości i ujemnych skutków.

Mając na względzie całość przytoczonych okoliczności Sąd uznał, że żądane zadośćuczynienia w żądanej kwocie 70.000 zł w stosunku do rozmiarów krzywdy, cierpienia fizycznego oraz psychicznego nie jest wygórowane. Sąd nie stracił też z pola widzenia faktu, iż w postępowaniu likwidacyjnym strona pozwana przyznała powodce 100.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Zdaniem Sądu kwota 70.000,00 zł ponad to, co zostało już dobrowolnie przyznane przez stronę pozwaną odpowiada wyrządzonej krzywdzie, pozwala na utrzymanie kompensacyjnego charakteru zadośćuczynienia i jest utrzymane w rozsądnych granicach przy uwzględnieniu naturalnego trybu życia powodki przed wypadkiem. Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

W punkcie II sentencji wyroku Sąd oddalił dalej idące powództwo. Punkt ten obejmuje żądanie zwrotu poniesionych kosztów opieki w kwocie 10.352,00 zł. W tym miejscu należy stwierdzić, iż powodka nie przedstawiła jakichkolwiek rachunków, faktur, bądź innych dowodów przemawiających za rzeczywiście wydatkowaną na ten cel kwotę. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. W związku z powyższym poniesione koszty opieki, o których mowa w art. 444 §1 k.c. nie zostały należycie wykazane. Co więcej, z relacji powodki wynika, że opieka ta była sprawowana przez członków najbliższej rodziny, przy czym z treści orzeczenia o niepełnosprawności w stopniu lekkim z dnia 14 stycznia 2009 r. (oraz z orzeczenia z daty z dnia 5 marca 2012 r.) wywieść należy, iż stan zdrowia powodki nie wymagał konieczności stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. W tym zakresie zatem Sąd uznał roszczenie za nieudowodnione, a przez to podlegające oddaleniu.

Od przyznanej powodce kwoty 70.000 zł zadośćuczynienia należały się odsetki, bowiem zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W świetle przepisów art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel, co do zasady jest zobowiązany spełnić świadczenia z tytułu umowy ubezpieczenia

w terminie 30 dni od daty zgłoszenia szkody. Ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, wynika że pełnomocnik powódki w piśmie z dnia 26 września 2012 r. wystąpił z roszczeniem w kwocie 200.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. W toku postępowania likwidacyjnego pismem z dnia 19 listopada 2012 r. pozwany przyznał powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 100.000,00 zł, tym samym ponad wszelką wątpliwość pozwany w dacie 20 listopada 2012 r. pozostawał w opóźnieniu do pozostałej części świadczenia. W konsekwencji należało zasądzić odsetki za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu tj. od dnia 20 listopada 2012 r.

W punkcie III Sąd orzekł o kosztach procesu, stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia w myśl art. 100 k.p.c. Z istoty stosunkowego rozdzielenia kosztów wynika, że w jego rezultacie procent wygrania, czy przegrania sprawy powinien odpowiadać procentowi poniesionych przez stronę kosztów procesu. Powódka poniosła koszty w łącznej wysokości 10.470,61 zł, tj. koszty zastępstwa procesowego wysokości 3.600 zł, opłata sądowa od pozwu- 4.018,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa- 17 zł, wynagrodzenie biegłych (zaliczki- 2.835,61 zł). Pozwany z kolei poniósł koszty w wysokości 3.617 zł, a więc: koszty zastępstwa procesowego wysokości 3.600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa- 17 zł. Powódka wygrała co do 87% żądania pozwu, natomiast strona pozwana co do 13 %. Dokonując stosunkowego rozdzielenia kosztów, przyjęć należy, że pozwany winien zwrócić powódce 9.109,43 zł (10.470,61 zł x 87%), zaś powódka pozwanemu- 470,21 zł. Ostatecznie więc kwota należna powódce z tytułu wzajemnego rozliczenia kosztów wynosi 8.639,2 zł (9.109,43 zł - 470,21 zł).

W punkcie IV nakazano pozwanemu uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 240,44 zł tytułem poniesionych wydatków, tj. wynagrodzenia na biegłych (wynagrodzenie biegłych- 3.076,05 zł, zaliczki na biegłych- 2.835,61 zł).